

1 Komt vrienden, hoort mijn lied
Dat duidelijk zal verklaren,
Wat eenmaal is geschied.
Voor meer dan duizend jaren,
Toen oud en grijs Stavoren,
Nog bloeide op Frieslands grond
En van zijn macht deed horen,
De hele wereld rond.

2 Daar in die rijke stad
Die jaarlijks duizend schepen,
Belaan met 's werelds schat
Haar haven in zag slepen,
Daar leefde in roem en eere,
Een rijke weduwvrouw
Wier voorbeeld ons zal leren
Hoe hoogmoed voert tot rouw.

3 Geen koper, neen maar goud
Zo sprak zij, siert mijn woning.
En 't huis voor haar gebouwd
Scheen 't woonhuis van een koning
't Was al wat d'oogen zagen,
Vol vorstelijke praal,
En hoeft men niet te vragen,
De stoep was van metaal.

4 De leuning was zeer schoon
uit louter goud gedreven
De deurknop scheen een kroon
Met paarden omgeven,
En brede zilveren platen
Geklonken aan de grond
Bedeekten al de straten
Zover haar woning stond.

5 Daar treedt een zeekapitein
Haar bij de haven tegen,
Wat, sprak zij, zal het zijn
Wat schoons hebt gij verkregen
Wat heerlijks brengt gij mede
Uit het overzeesch gebied.
Uw schip ligt op de reede
Maar hoe, gij antwoordt niet?

6 'k Heb immers u belast
Het kostlijkst in te laden
Wat rondom de Oostzee was.
En 't oog hier kan verzaden
Wie zich aan prijs mocht storen
'k Vraag nimmer naar het geld,
De weduwe van Stavoren,
Wordt niet teleurgesteld.

7 'k Bracht tarwe naar uw zin
Als 't edelst wat wij vonden.
Aan stuurboord kwam het in
Zoveel wij laden konden.
Hoe, gilt zij dol van zinnen.
Hoe tarwe? lage guit!
Bracht gij ze aan stuurboord binnen
Zo werp ze aan bakboord uit!

8 Helaas, het kostelijk graan
Werd in den vloed geworpen,
Een grijsaard zag het aan
Uit een der naaste dorpen,
Beef, sprak hij, beef, o vrouwe,
Wellicht lijdt gij eens gebrek,
Dat nooit dit stuk u rouwe!
Zwijg, sprak ze, grijze gek.

9 Zij lachte en greep haar ring,
En wierp met luid geschater
Terwijl zij henen ging,
Hem weg in het woelig water
Kijk, riep ze, dwaze kerel,
Eer geeft de zee weerom,
Deez' schone ring en parel,
Eer ik tot armoe kom.

10 Het duurde een dag of acht
Toen werd op haar verlangen,
Een grote vis gebracht,
Zo pas in zee gevangen.
Maar sidderend zonk ze neder
Want reeds met de eerste snee
Vond zij haar ring toen weder,
Laatst geworpen in de zee

11 Daar treedt een dienstknecht in
Uw schepen zijn verloren
De zee zwolg alles in
Gods wraak rust op Stavoren.
Een andere knecht snelt binnen,
En biedt een brief haar aan
God, gilt ze woest van zinnen,
Mijn glorie is vergaan.

12 Beroofd van goed en geld,
Veracht van die haar kenden,
Werd ze, als die oude meldt,
ten prooi aan alle ellende
Nog doet de nazaat hooren.
Der hoeverdij tot les
Hoe 't vrouwtje van Stavoren,
Nog stierf als bedelares

13 Nog ziet men aan het strand
Zoo rijk in vroeger dagen,
De haven, gans verzand,
Een zee van halmen dragen.
Maar ledig zijn die aren
Geen korrel lacht u aan,
Als blijk wat hier voor jaren,
Gods almacht heeft gedaan.

14 Ja hoogmoed wordt verneêrd,
Is wissel val beschoren.
Het werd ons hier geleerd
Door 't vrouwtje van Stavoren
Wilt vrienden eraan denken,
Wat ook het lot u biedt,
't Is God, die 't u wil schenken
Doch hoogmoed past ons niet.